

စောလှိုင်

နှလုံးသားစာချုပ်

(အပိုင်း ၁)

"ကဲ ... ပြောပါဦး၊ ဒါက ဘယ်အရပ်ဒေသကိုများ ခြေကြောဦး ဆန့်ဦးမလို့ လဲ မိရေး"

ခရီးဆောင် အိတ်ထဲသို့ အဝတ်အစားများ ထည့်နေသည့် သူမ အနားသို့ ဒေါ်လေးက လာပြောလျှင် အင်္ကျီလေး ထည့်နေရင်းမှ ချစ်ဖို့ ကောင်း၍ သူမကို အလိုလိုက်လွန်းသော ဒေါ်လေးမြနှင်းကို မော့ပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။ ။

ဖေဖေက စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေနဲ့ လုံးပန်းပြီး မေမေက အိမ်မှုကိစ္စ၊ လူမှုရေး ကိစ္စ၊ ဘာသာရေး ကိစ္စတွေကြား အလုပ်ရှုပ် နေကြချိန်တွင် ဒေါ်လေးက သူမအတွက် အချိန်အပြည့် ပေးကာ သူမကိုအရိပ် တကြည့်ကြည့်နှင့် ပျိုးထောင် ထိန်းသိမ်း လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ။ သူမအတွက် ဒေါ်လေးက ဒုတိယ မိခင်ကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ။ ဘာမဆိုလည်း တိုင်ပင်လို့ ရပြီး သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လိုပင် ရင်းရင်းနှီးနှီး နေသည့်အတွက် မေမေ့ထက်ပင်ပို၍ ရင်ဘတ်ချင်း နီးသည် ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ။

ကျောင်းပြီးကတည်းက ဖေဖေ လုပ်ငန်းများ တွင် ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မကူညီဘဲ ဝါသနာအရ ခရီးများ ထွက်ကာ မိမိ၏ ခရီးသွား အတွေ့အကြုံများကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်အောင် Facebook Pageတွင် Review ရေးသားကာ၊ သူမခရီးစဉ် တစ်လျှောက်တွင် စားခဲ့ တည်းခိုခဲ့သည့် နေရာ

များမှ စ၍ အသေးအဖွဲ့လေးများ ပင် မကျန်အောင် စုံစုံစိစိ Review ရေးသားပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ဟန်ရေးသီ သည် ထိုအလုပ်ကိုသာ နှစ်သက်စွာ လုပ်နေခဲ့သည်။ ။

မေမေက လုံးဝ သဘောမကျသော်လည်း ဖေဖေနှင့် ဒေါ်လေး၏ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းမှု အားကောင်း လှသောကြောင့် ခွင့်ပြုပေးထားခဲ့သည်။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး စိတ်ကူးထဲ ပေါ်လာသမျှ နေရာစုံအောင် လျှောက်သွားပြီး Review များ ရေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ အခု နောက်ပိုင်းတွင် တော့ သူမ၏ Pageမှာ ကျော်ကြား လာပြီး မြန်မာပြည် အနှံ့အပြားမှ နေရာအစုံမှ ဖိတ်ခေါ်ကာ Review ရေးပေးရန် ကမ်းလှမ်းမှုများ လည်း ရှိလာနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဤအလုပ်ကပင် သူမ၏ စီးပွားရေး တစ်ခုလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။

"ပြင်ဦးလွင်က Golden Hill Hotel က သူတို့ ရဲ့ ဟိုတယ်မှာ အခမဲ့ လာရောက် တည်းခိုပြီး ဟိုတယ် Review လေး ရေးခိုင်းထားတယ် ဒေါ်လေးရဲ့ "

"ဒါဆို အခု ပြင်ဦးလွင်ကို သွားမယ်ပေါ့"

"အဟီး ... ဟုတ်တယ်"

လုပ်ချင်တာ လုပ်နေရလျှင် ပြုံးနေတတ်သည့် တူမဖြစ်သူကို ဒေါ်မြ နှင်း ကြည့်ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြောသည်။ ။

"အင်း ... အခုလို တစ်ယောက်တည်း ခရီးထွက် ထွက်နေတာ ဒေါ်လေးဖြင့် မကြိုက်ပါဘူးနော်၊ ရတီကို ခေါ်သွား ဆိုတော့လည်း မခေါ်ဘူး"

ရေး မျက်နှာကို ရှုံ့လိုက်ကာ ...

"မခေါ်ချင်ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်၊ သူက အူတူတူ အတတနဲ့ ၊ ရေးက သိပ်စိတ်ရှည်တာ မဟုတ်ဘူး "

"အဲ့လို ပြောလို့ ရသလား၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး စိတ်ရှည်ပါ၊ သိမ်မွေ့ ပါလို့ ဘယ်လောက် ဆုံးမဆုံးမ ထစ်ခနဲဆို ဒေါသက အရှေ့က ရောက် နေပြီးသား၊ အင်း ... ညည်းအဲ့လို စိတ်မရှည်တတ်တာ ကတော့ ညည်း အဘိုးနဲ့ တစ်ဆင်တည်း၊ ဪ ... ခုမှ သတိရတယ်၊ မမမော်ရဲ့ သားအ ငယ်ဆုံးလေး မင်္ဂလာဆောင် မနက်ဖြန် ရှိတယ်၊ ရေးကို ဆက်ဆက် ခေါ် လာပါလို့ မမမော်က မှာ ထားတာ၊ ဒီလိုဆို ရေးက မလိုက်နိုင်တော့ဘူး ပေါ့၊ စိတ်ညစ်ပါတယ်၊ မမမော်က နားပူဦးမှာ မြင်ယောင်နေတယ်"

"ယောက်ျားလေးတွေ လည်း နော် အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ ယောက်ျားကြီးတွေ ဖြစ်နေပြီး ဘာလို့ မိန်းမယူနေကြတာလဲ မသိဘူး"

ဒေါ်မြနှင်း အံ့ဩဖွယ်ရာ အမူအရာနှင့် တူမဖြစ်သူကို ကြည့်လိုက် ကာ ပြောသည် ။

"အော် ... ယောက်ျားလေးဖြစ်လို့ မိန်းမ ယူတာပေါ့၊ မိန်းမ မယူလို့ ယောက်ျား ယူရမှာ လား"

"အဲဒါကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး လေ ဒေါ်လေးရဲ့ ရေးတို့ မိန်းကလေး တွေက အိမ်ထောင် ပြုတယ် ဆိုတာ အားကိုးအားထား ပြုဖို့ လေ၊ အားနဲ့တဲ့ မိန်းမသားတွေမို့လေ၊ သူတို့ ယောက်ျားတွေက ဘာယူစရာ လိုလဲ၊ ရေး သာ ယောက်ျားလေး ဖြစ်ခဲ့မယ် ဆိုရင် လုံးဝ မိန်းမ မယူဘူး သိလား"

"အေး၊ သိတယ်၊ သိပါတယ်၊ ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးကို ထပ်မဖွင့် စမ်းပါနဲ့ တော့၊ အခု ညည်းက မိန်းမကလေး ဆိုတော့ ယောက်ျားယူဖို့ ပြင်ထားတော့၊ ညည်း အဖေနဲ့ အမေက ညည်းအခုလို လက်လျားလက်

လျား လုပ်နေတာတွေ ငြိမ်သွားအောင်ဆိုပြီး ယောက်ျားပေးစားဖို့ ရှာနေပြီနော် "

"အင်း ... ကိုယ်နဲ့ တူတူ တန်တန်ထဲက ဆိုရင်တော့ ယူရမှာ ပေါ့လေ ၊ ကိုယ့် အဘိုးအဘွားတွေရဲ့ Generation (မျိုးဆက်)ကို ထိန်းသိမ်းဖို့ တာဝန် ရှိသေးတယ်လေ၊ ဒီမျိုးဆက်ရဲ့ ရှေ့ရေးက ရေးအပေါ်မှာ မူတည်နေပြီ မဟုတ်လား"

ဟန်ရေးသီ၏ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စကားကြောင့် ဒေါ်မြနှင်း မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ မေးသည် ။

"အမလေး ... ရေးရယ်၊ စကားလုံးတွေနဲ့ ပီနေပျံ့မယ်၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်အေ၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာတွေများ လဲ"

"အော် ... ဒေါ်လေးပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ အဘိုးနဲ့ အဘွားက ဒေါ်လေးနဲ့ မေမေ နှစ်ယောက်တည်း မွေးခဲ့တာ၊ ဒေါ်လေးက အပျိုကြီးဆိုတော့ ဘာမှ မျှော်လင့်လို့ ကို မရတာ၊ မေမေ ကျတော့လည်း ရေး တစ်ယောက်တည်းကို မွေးထားတာလေ၊ အဲ့တော့ ရေးကသာ ယောက်ျားမ ယူဘဲ အပျိုကြီး လုပ်မယ်ဆိုရင် အဘိုးနဲ့ အဘွားတို့ ရဲ့ မျိုးဆက်က ရေးမှာ တင် အဆုံးသတ်ပြီပေါ့၊ အဲ့တော့ ရေးက ဒီမျိုးဆက်ကြီး အခွန်ရှည်အောင် ကူညီရတော့မှာ ပေါ့"

"အမလေး ... ဟုတ်ပါပြီတော်၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ အခု လောလောဆယ်တော့ ထည့်စရာရှိတာ ထည့်ပြီး အောက်ကို ကြွမြန်းတော် မူခဲ့ပါဦး"

"ရက်စံဆာ ... "

ဒေါ်မြနှင်း တံခါးကို ပြန်ပိတ်ကာ အောက်သို့ ဆင်းသွားခဲ့သည် ။

"ဘဝမှာ ရူးခါနေအောင် ချစ်တာဆိုလို့ မင်းပဲရှိတာပါ၊ ရိုးမြေကျ ငဲ့

လက်ကလေး နင်ဆုပ်ကိုင် နိုင်ပါ့မလား ... "

ဖုန်း: Ringtone သံလေးကြောင့် ရေးကြည့်လိုက်တော့ သူငယ်ချင်း
နေရိပ်မာန် ဆီမှ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။ ရေး ပြီးလိုက်ကာ ဖုန်းကို ကိုင်လိုက်
သည်။ ။

"နင် အသက်ရှည်မယ် သိလား မာန် "

"ဘာလို့ ..."

"ငါလည်း အခုပဲ နင့်ကိုဖုန်းဆက်ဖို့ လုပ်နေတာ"

"လျှောက်ပြောနေပြန်ပြီ မိရေးရယ်၊ သိပ်မပိုနဲ့ ပြော ... ဘာခိုင်းချင်
လို့လဲ"

ငယ်စဉ် ကလေး ဘဝတည်းမှ သွားအတူတူ၊ လာအတူတူ၊ စားအတူ
တူ၊ ကျောင်းတက်လည်း အတူတူ ဖြစ်ခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းမို့လား မသိ
ရေးစိတ်ကို အသိဆုံးနှင့် ရေးအပေါ် နားလည် အပေးနိုင်ဆုံး သူလည်း
ဖြစ်သည်။ ။

"အဟဲ ... နင်က တော်သားပဲ"

"ကဲပါ ... အပိုတွေ လုပ်မနေပါနဲ့၊ ပြော ဘာဖြစ်လဲ"

"ဒီလိုလေ ... ငါမနက်ကျရင် ပြင်ဦးလွင်သွားမှာ ၊ Golden Hill Hotel
က သူတို့ ရဲ့ ဟိုတယ်မှာ အခမဲ့ လာရောက် တည်းခိုပြီး ဟိုတယ် Review
လေး ရေးခိုင်းထားတာ ငါလက်ခံထားတယ်"

"အဲ့တော့ ... ငါက ထုံးစံအတိုင်း နင့်ကိုအဝေးပြေး လိုက်ပို့ ပေးရ
မယ်ပေါ့"

ရေး မပြောခင်မှာ ပင် မာန်က ဖြတ်ပြော လိုက်သောကြောင့် ရေး

ပြီးလိုက်ကာ ...

"အဟီး ... ဟုတ်တယ် "

"အေးပါ ငါလာခဲ့မယ်၊ ကားက ဘယ်အချိန်လဲ"

"စနာရီဟ၊ အိမ်က ၇ နာရီလောက် ထွက်ရအောင်လေ"

"အင်းပါ၊ ငါလာခေါ်မယ်၊ နင်စောင့်နေနော်"

"အင်း၊ ဒါဆို ဝတ်နိုက်နော်"

"အင်း ဝတ်နိုက်"

ရေး ဖုန်းချပြီး လုပ်စရာ ရှိသည် များကို လက်စသတ်ကာ အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည် ။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် အသီး စားနေကြသော ဖေဖေနှင့် မေမေကြားတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည် ။

"အမလေး ... ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ မိရေးရယ်"

မေမေ ပါးလေးကို ရွတ်ခနဲ နမ်းလိုက်ပြီး ...

"မေမေ့ကို သိပ်ချစ်တာပဲ"

ဒေါ်မြသွေး ရေးကိုကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းကို မဲ့လိုက်ပြီး ...

"သူကျွန်မကို ချစ်တယ်ပြောရင် ရင်တွေ တုန်လာတယ် ကိုမြင့်ရေ"

"အဟား ... ဟား ... ဟား"

အဖေ ဖြစ်သူ ဦးမြင့်မိုးရီထက်က သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်လေသည် ။

"မေမေကလေ အဲဒါပဲ၊ အမြဲတမ်း ရေး ကိုဆို မျက်လုံးစိမ်းနဲ့ ပဲ ကြည့်တယ်"

"မဟုတ်လို့ လား၊ ငါက နင့်ကိုမွေးထားတဲ့ အမေပါ ရေးရယ်၊

ပါးစပ်ဟတာနဲ့ ဘာဆိုတာ သိပြီးသား၊ မနက်ဖြန် ခရီးသွားမှာ မို့ ပိုက်ဆံတောင်းမလို့ မဟုတ်လား"

"မေမေကလည်း ..."

"ဘာ မေမေကလည်း လဲ၊ မဟုတ်လို့ လား"

ရေး မျက်နှာလေး စူပုပ်ကာ ခေါင်းလေး ငုံ့ထားလျှင် သမီးကို ပိုချစ်ဟန်ရှိသည့် အဖေဖြစ်သူက...

"ပေးလိုက်ပါ မိန်းမရယ်၊ ကိုယ်တို့ မှာ ဒီသမီးလေး တစ်ယောက်တည်း ရှိတာပါ၊ သမီးလေး အတွက်ပဲ ရှာနေတာမို့လား"

"ဟုတ်တယ်၊ အဲသမီး တစ်ယောက်ကြောင့်ပဲ ညတိုင်း ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်ရတာပေါ့၊ မွေးထားတာ မိန်းကလေး အမြဲ လမ်းပေါ်မှာပဲ"

"မင်းကလည်း ကွာ သမီးက တခြား ကလေးတွေလို လက်လျား လက်လျား လုပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး ဘယ်လိုပဲ ဝင်ငွေသိပ်မရတဲ့ အလုပ် ဖြစ်နေပါစေ သမီးပျော်နေတယ် ဆိုရင် လုံလောက်ပြီလေကွာ"

ဒေါ်မြနှစ် ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို မျက်စောင်း ခပ်နာနာ ထိုးလိုက်ကာ ...

"အင်း ... ရှင်ကျပ်ကျပ် အလိုလိုက်နေ၊ ကျွန်မ မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ မိန်းကလေး တန်မဲ့ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေတာ ကျွန်မတော့ လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ အဖော် ခေါ်သွားဆိုလည်း မခေါ်ဘူး တစ်ခုခု ဖြစ်လို့ ကတော့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ အတွေ့ပဲ၊ မိရေး ... ညည်းယောက်ျားယူဖို့ ပြင်ဆင်ထားပေတော့၊ ငါညည်းအတွက် ယောက်ျား စပ်ထားပြီးသား၊ ဟိုဘက်က အကြောင်း မပြန်လာသေးလို့ စောင့်နေတာ"

"ဟုတ် ... တူတူတန်တန် ထဲကတော့ ဖြစ်ပါစေနော် မေမေ၊ ရေး

ရွေးချယ်မယ့် စံချိန်စံညွှန်းနဲ့ ပြည့်မီမှ ရေးက လက်ခံမှာ ၊ မဟုတ်ရင် တော့ မေမေပဲ ခဏခဏ ပင်ပန်းနေရမယ်"

"ဘာ ... နင်က အမေကိုပြန်လာသင်နေတယ်ပေါ့လေ၊ ငါလုပ်လိုက်ရ"

ငါလုပ်လိုက်ရ ဟူသည့် နောက်တွင် ဒက်ခနဲမြည်အောင် ခေါင်းကို ခေါက်ချ လိုက်ပြီးသားပင်။

"အား ... မေမေကလည်း နာတယ်"

"သွား ... စောစော သွားအိပ်ချေတော့၊ ညည်းလိုချင်တဲ့ ပိုက်ဆံ မနက်ရရင်ပြီးရော မှတ်လား"

ဒေါ်မြနှစ် အခန်းရှိရာသို့ ထသွားလေသည် ။ အနောက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ ခင်ပွန်း ဖြစ်သူကို ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ရှင်က အဲ့မှာ ဘာထိုင်လုပ်ဦးမှာ လဲ၊ ဆယ်နာရီ ထိုးနေပြီ၊ အိပ်ဖို့ အစီအစဉ် မရှိသေးလို့ လား"

မြားဦးက သူ့ဘက် လှည့် လာပြီမို့ ဦးမြင့်မိုရ်ထက် နေရာမှ ချက်ချင်း ထရပ်လိုက်ကာ ...

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ မင်းကလည်း ၊ လာမလို့ ပါပဲ"

ဒေါ်မြနှစ် မျက်စောင်းထိုးကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့သည် ။

"ကဲ ... ရေး ရေ၊ မြင်တယ်နော်၊ ညည်းယောက်ျား ယူဖို့ တော့ ပြင်ဆင်ထားပေတော့၊ အဲဒါမှ လည်း ညည်းကြောင့်နဲ့ ငါ့ခဲအို အမဲခံရတဲ့ ဘဝ က ကျွတ်မှာ အေ့"

"ဟီးဟီး ... ဒေါ်လေးကလည်း "

မနက်ခင်း၏ နေရောင်ခြည် စူးစူးလေးက ဩ မျက်နှာပေါ် ဖြာကျလျက် ရှိသည် ။ သူအိပ်ရာထဲ လူးလှိမ့်နေရာမှ ငေါက်ခနဲ ထထိုင် လိုက်သည် နှင့် ရေတစ်ခွက်ကိုင်ကာ အသင့်စောင့်နေသည့် အိမ်အကူ ကောင်လေးက သူ့ကိုရေခွက် လှမ်းပေးသည် ။

"အစ်ကိုလေး မျက်နှာသစ်ဖို့ အားလုံး အဆင်သင့်ပါပဲ"

သူခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြလိုက်ကာ အခန်းအပြင် ထွက်နေရန် လက်ဟန်ဖြင့် ပြလိုက်သည် ။

ဩ ညအိပ်ဝတ်စုံကို ချွတ်လိုက်ကာ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားခဲ့သည် ။ ဆပ်ပြာရည် အသင့် ဖျော်ထားသည့် Bathtab (ရေချိုးကန်) ထဲတွင် ဝင်ကာ ရေစိမ် နေလိုက်သည် ။ နာရီဝက်ခန့်ကြာသော် ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည် ။

ဆံပင်ကို ပုံသွင်းပြီး သုံးနေကျ ရေမွှေးလေး ဆွတ်လိုက်ကာ အသင့်ထုတ် ပေးထားသည့် အဝတ်အစားများကို ဝတ်လိုက်သည် ။ ပြီးနောက် မနက်စာ စားရန် အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည် ။

အိမ်အကူ ကောင်လေး ကတော့ ဩဖွဲ့ခဲ့သမျှကို သိမ်းဆည်းရင်း ကျန်ခဲ့သည် ။ ဩ ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည် ။ အိမ်ကြီးမှာ ကြီးလွန်းလှပြီး တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာကို အနည်းငယ်တော့ လျှောက်ရသည် ။ အိမ်တွင် ဩ ရှိနေသည့် အခါမျိုးတွင် ဩ နဘေး၌ လိုအပ်သမျှ လုပ်ပေးရန် ကောင်လေးတစ်ယောက် အမြဲရှိနေ ရပြန်သည် ။ ဘာမဆို အသေးစိတ်၊ အနုစိတ် လုပ်ခိုင်းတတ်ပြီး အသန့်အပြန့် ကြိုက်လွန်းသူ၊ ဇီဇာကြောင်သူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည် ။

စိတ်တိုင်း မကျမချင်း ထပ်ခါတလဲလဲ လုပ်ခိုင်းဖို့ လည်း အားမနာတတ်သူ ဖြစ်သည် ။ အမေဖြစ်သူ မရှိသည့် မိဘဆိုးသားလေးကို အဖေ၊

ဘကြီး (အဖေ့ အစ်ကို)၊ နှင့် အဘွား ဖြစ်သူတို့ က တုန်နေအောင် ချစ်ကြသည် ။ ကျောင်းပြီး သွားသော်လည်း အဖေ လုပ်ငန်းများကို ဝင်မကူဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ဘဝကို ဖြတ်သန်းနေသည့် သူဖြစ်သည် ။ ဦးလေး ဖြစ်သူနှင့် အဘွားတို့ က အလိုလိုက် ကြသော်လည်း အဖေ ဖြစ်သူကတော့ မျက်နှာသာ ပေးလေ့မရှိ။ အချစ်ကို ရင်ထဲသာ ထားတတ်သည့် အဖေမျိုး ဖြစ်သည် ။ သားအဖတွေ မျက်နှာချင်းဆိုင် လိုက်သည် နှင့် စကားများ ရသည် ။ အဖေ ဖြစ်သူက ပေါ့ပျက်ပျက်နေသည့် သားပုံစံကို ဘဝင်မကျကာ အမြဲလို ဆူငေါက်တတ်ပြီး သားဖြစ်သူကလည်း တနွတ်ထိုး ခေါင်းမာသည် ။

"ဟော ... မြေးလေး နိုးပြီလား၊ လာ ထိုင် နွားနို့သောက်၊ မုန့်စား"

ဆယ်ပေလောက်ရှည်သည့် စားပွဲရှည်ရှည်ကြီး၏ တစ်ဖက် ထိပ်တွင် ထိုင်နေသည့် ဘွားဘွားက ဩကို လှမ်းခေါ်သည် ။

"ဟုတ် ... ဘွားဘွား၊ ဖေဖေရော"

ဩ ဘွားဘွား အမေးကို တုံ့ပြန်လိုက်ရင်း ဒီဘက်ထိပ်တွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည် ။ ဒီတစ်အိမ်လုံးတွင် ဩ မနှစ်မြို့ဆုံး အရာမှာ ထမင်းစားခန်းမှ စားပွဲပင် ဖြစ်သည် ။ ဩရယ်၊ ဘွားဘွားရယ်၊ ဖေဖေရယ် သုံးယောက်သာ စားသည့် စားပွဲမှာ ဒီလောက်ပင် ရှည်စရာ လိုသလား ဟုလည်း ခဏခဏ တွေးမိသည် ။ သို့သော်လည်း အရာအားလုံးက ဘွားဘွား ခြေလက်ပင်မို့ ဩ ဘာမှ စောဒက မတက်လိုပါ။

"မင်းအဖေ ဒီနေ့ ပြည်ပခရီးစဉ်ရှိလို့ သွားပြီလေ"

"အော် ... ဟုတ်လား"

ဒေါ်ခင်ခင် မြေးဖြစ်သူ အံ့ဩအောင် အတွက် နွားနို့လေး ချပေးကာ

နဖူးလေးကို နမ်းလိုက်သည်။ ။

"ညက နောက်ကျတယ်နော် မြေးလေး"

"ဟုတ် ဘွားဘွား၊ သူငယ်ချင်း မွေးနေ့ပါတီမှာ လေ၊ ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်း တွေနဲ့ လည်း ပြန်ဆုံနေကြတော့ စကားတွေ ကောင်းနေကြတာ၊ အဲဒါ နည်းနည်း နောက်ကျသွားတယ်"

"အင်းပါ ... အင်းပါ၊ ဪ ... မေ့နေတာ၊ မနေ့က မြေးဆီကို ကောင်မလေး တစ်ယောက် ဖုန်းဆက်တယ်၊ နာမည်က ဘာတဲ့ ... အော် ... လင်းလက်လို့ ပြောတယ်၊ မြေးဖုန်းက စက်ပိတ်ထားလို့ ဆိုပြီး အိမ်ဖုန်းကို ဆက်လာတာ"

"ဘာ ... ဒီမိန်းမကတော့၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ လာနွယ် နေပြန်ပြီ၊ စောစောစီးစီး လေတယ်ဗျာ"

"မြေးလေးရယ် ... တစ်ကယ်လည်း မချစ်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ မိန်းကလေးတွေကို အပျော်တဲ့ နေရတာလဲ၊ တစ်ချိန်ချိန် မြေးလေး တစ်ကယ်ချစ်တဲ့ သူကိုတွေ့တဲ့ အခါ အဲမိန်းကလေးက မြေးလေးရဲ့ အချစ်ကို မယုံဘဲ နေလိမ့်မယ်၊ ရှုပ်တယ် ပွေတယ်ဆိုတာ မကောင်းပါဘူး"

"ဘွားဘွားကလည်း ၊ သားက သူတို့ ကို ချစ်တယ်လို့ တစ်ခါမှ မပြောဖူးပါဘူး၊ သူတို့ ကသာ ချစ်နေကြတာ၊ သားက သူတို့ ဆန္ဒလေး ပြည့်ရအောင် တွဲပေးရုံပါ ဘွားဘွားရယ်"

"မြေးက မချစ်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ထဲက တစ်ယောက်ယောက်က မြေးကို တစ်ကယ်ချစ်တဲ့ သူပါလာရင် သူတို့ ခံစားရမှာပေါ့ "

အံ့ဩအောင် နွားနို့ခွက်ကို ချလိုက်ကာ အဘွားဖြစ်သူကို လက်ကာ

ပြလိုက်သည်။ ။

"နီး ... နီး ... မှားတယ် ဘွားဘွား၊ သူတို့ က သားကို ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ သားရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ချစ်တာ၊ ချောမော လှပမှုကိုချစ်တာ၊ ပြောရရင် အံ့ဩအောင် ကိုချစ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ အံ့ဩအောင်ရဲ့ နောက်ခံ (Background)ကိုချစ်တာ"

"အင်း ... ဘွားဘွားတော့ မသိတော့ပါဘူးကွယ်၊ ဒါနဲ့ မြေးကို ဟိုတစ်ခါ ပြောထားတဲ့ ကိစ္စလေ၊ အဲ့ဒါ မြေးတစ်ကယ် လက်ခံရမယ်နော်"

"ဘာကိစ္စလဲ ဘွားဘွားရဲ့ "

"အမယ် ... ရူးချင်ယောင် မဆောင်ရဘူးလေ၊ မြေးလက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စလေကွယ်၊ ပြီးရင် ဘွားဘွား အခန်းထဲလာခဲ့ဦး"ဟု ဆိုကာ ဒေါ်ခင်ခင် ထမင်းစား စားပွဲမှ ထကာ ထွက်သွားသည် ။ အံ့ဩအောင် သက်ပြင်းလေး ချလိုက်ကာ စိတ်ညစ် သွားရသည် ။

ဒီအဘွား တစ်ယောက်က ဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ရလျှင် နှလုံး ရောဂါဆိုတာကြီးနဲ့ အကျပ်ကိုင်ဦးမှာ ကို သိနေသည် ။ ပထမတစ်ခါ လက်ထပ်ပေးဖို့ မိန်းမစပ် ပေးတုန်းက ဩက လက်မခံသဖြင့် အဘွား တစ်ယောက် အရေးပေါ်ခန်းသို့ပင် ရောက်သွား ခဲ့သေးသည် ကို သူမမေ့သေး။ အဘွားက ဩကို ငယ်စဉ်ကတည်းက အရမ်းချစ် အရမ်းအလိုလိုက်ခဲ့ပြီး အမေ တစ်ယောက်လို ဂရုစိုက် ချစ်ခင်သလို ဩကလည်း အဘွားကို ငုံထား မတတ်ချစ်သည် ။

ဩ ဘယ်လောက်ပင် ဆိုးသွမ်းကာ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမနိုင် ဖြစ်နေစေကာမူ အဘွား စကားတစ်ခွန်း အောက်တွင် ပြားပြားမှောက် ရခဲ့သည်သာ ရှိသည် ။

"ဘွားဘွား ကျွန်တော် ရောက်ပါပြီ"

"အေး ... တံခါးပိတ်လိုက် ငါ့မြေး၊ မိတုတ် အပြင်ထွက်တော့"

ဒေါ်ခင်ခင်က ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုစုပေးနေသည့် အိမ်အကူ မတုတ်ကို အပြင်သို့ ထွက်ခိုင်း လိုက်သည်။ ။ ပြီးနောက် ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ အံ့ဆွဲထဲရှိ ဓာတ်ပုံလေး တစ်ပုံကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ ။

"ကြည့်ကြည့်ပါဦး၊ ဒါ မြေးလေးနဲ့ ပေးစားဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့ မိန်းကလေး၊ ဘယ်လိုလဲ မြေးလေး စိတ်တိုင်းကျရဲ့ လား"

ဩဇာတ်ပုံကို လှမ်းယူကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဓာတ်ပုံကို စိုက်ကြည့်နေရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ရုပ်တည်သွားသည့် မြေးဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။ ။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ မြေးလေး၊ ကောင်မလေးကို သိလို့ လား"

"သိပ်သိတာပေါ့၊ သား သူ့ကိုဆိုရင် လက်မထပ်နိုင်ဘူး ဘွားဘွား"

"ဟေ ... ဘာဖြစ်လို့ တုန်း"

"သား အဲမိန်းမကို လုံးဝ သဘောမကျဘူး"

"ဟယ် ... ဘာလို့ လဲ မြေးလေးရယ်၊ သေချာလည်း ကြည့်ပါဦး၊ ကောင်မလေးက ချောလိုက် လှလိုက်တာမှ အရုပ်မလေး ကျနေတာပဲ၊ မြေးလေးလိုပဲ စီးပွားရေးနဲ့ ကျောင်းပြီးထားတာပဲ၊ မိဘ မျိုးရိုးကလည်း ဘွားဘွားတို့လို ချမ်းသာတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့အဖေဘက်က အဘိုးအဘွားတွေဆို ပဲခူးမှာ မသိသူ မရှိတဲ့ သူကြွယ်တွေ၊ မျိုးရိုးလည်း မြင့်တယ်၊ ကောင်မလေးက ထက်ထက်မြတ်မြတ်နဲ့ တော်မယ့် ပုံစံလေးပါ"

"ဟုတ်တယ် ... အဲ့ဒါကြောင့်ပဲ အဲမိန်းမကို မကြိုက်တာပေါ့၊ သူက

လေ ကျောင်းတုန်းက အရမ်းကြီးကျယ်တာ၊ ယောက်ျားလေးတွေကပဲ သူနဲ့ မတူသလို မတန်သလိုနဲ့ မာနတွေ ခေါင်ခိုက်နေတဲ့ မိန်းမ၊ ဘဝင် မြင့်နေတဲ့ မိန်းမ ဘွားဘွားရဲ့ "

"အော် ... မြေးရယ်၊ သူ့အဆင့်အတန်း သူ့ရုပ်ရည်လေးနဲ့ က အဲ့လို ဆူးတွေနဲ့ ဝန်းရံထားမှ တန်ဖိုးရှိတော့ မှာ ပေါ့"

"မသိဘူးဗျာ၊ ဒီမိန်းမကိုတော့ သား လက်မထပ်နိုင်ဘူး"

"လက်မထပ်လို့ မရဘူးလေ၊ မြေးပဲ ဘွားဘွားစီစဉ်တာ လက်ခံပါ့မယ်ဆိုလို့ ဘွားဘွား အားလုံး ပြောပြီးဆိုပြီး နေပြီနော်၊ ဘွားဘွားကို အရှက်ရအောင် လုပ်မလို့ လား"

"ဘွားဘွားက လည်း ဗျာ၊ သားစိတ်ညစ်တယ်"

ဩမျက်နှာကြီး ဂူပုပ်ကာ ထွက်သွား လေတော့သည် ။ ဒေါ်ခင်ခင် ဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်ကာ နံပါတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည် ။

"ဟဲလို ... ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မတို့ ဘက်က သမီးလေးကို သဘောကျပါတယ်၊ ဘယ်တော့လောက်များ လာပြီး နားဖောက် ရမလဲရှင်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီရှင်"

၄ ရက်ခန့်ကြာသော် ...

"နေပါဦးလား အစ်မဟန်ရေးရယ်"

"မဖြစ်တော့လို့ ပါ ဂျာကြီးရယ်၊ ရေး နောက်တော့ အေးအေးဆေးဆေး လာခဲ့ပါဦးမယ်၊ မေမေက ဒီနေ့ ပြန်မရောက်ရင် သူ့အကြောင်း သိမယ်တဲ့ ဆိုပြီး စစ်ကြေညာထားတယ်၊ ဟဲဟဲ မပြန်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး ၊ ရေး ပြန်ရောက်ပြီး နှစ်ရက်နေရင် Review တင်ပေးပါ့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်ခင်ဗျ၊ ဒီမှာ ... ဒါက အိမ်အပြန် လက်ဆောင်ပါ

"

"အို ... မဟုတ်တာ အားနာဖို့ ကောင်းနေပါပြီ"

"ယူပါ၊ ဒါက ပြင်ဦးလွင်က စတော်ဘယ်ရီခြံက သွားဝယ်ထားတဲ့ စတော်ဘယ်ရီသီး စစ်စစ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှင်၊ ဒါဆို ရေးကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ"

ရေး Golden Hill Hotel မန်နေဂျာကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ခဲ့လေသည်

။

ရေး ရေမိုးချိုး ဖြီးလိမ်း ပြင်ဆင်ကာ မေမေ ချုပ်ပေးထားသည့် မြန်မာဝတ်စုံ ချိတ်ထဘီ အဖြူလေးနှင့် ပိုးအဖြူနှင့် ဇာပါးလေးရံကာ ချုပ်ပေးထားသည့် အင်္ကျီလေးကို ဝတ်လိုက်သည် ။ ခါးအောက်အထိ ရှည်သော ပိတုန်းရောင် ဆံနွယ်များကို အဖျားနားတွင် ခပ်ပြေပြေလေး လိပ်ထားပြီး လိပ်ပြာပုံစံ တစ်ဝက်စည်းကာ ကျောပြင်ထက် ချထားသည် ။

အသားအရည်မှာ ဝင်းဝါနေပြီး အရပ်မလေး တစ်ရပ်လို ချောမောလှပပြီး တောင့်တင်း သွယ်လှသည့် ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားကြောင့် ပုရိသတို့ ရင်ဘတ်ထဲက မင်းသမီးလေး တစ်ပါးအဖြစ် ကျော်ကြား ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည် ။

သတို့ သားဘက်မှ နားလာဖောက်မည် ဆိုသောကြောင့် မေမေ့ အစီအစဉ်အတိုင်း လက်ခံ ထားရသည် ။

"ဟဲ့ ... မိရေး ... မပြီးသေးဘူးလား၊ ဆင်းလာတော့ အောက်မှာ လူကြီးတွေက စောင့်နေရတာ ကောင်းလား"

"လာပါပြီ မေမေရဲ့ "

ရေး ဒေါ်လေးနှင့် အတူတူအောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။ မေမေနှင့် ဖေဖေ ကြားတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သတို့ သား ဆိုသူကို ရေး အကဲခတ် လိုက်သည်။ ။ သူက ရေးကြိုက်သည့် ထိုင်းမင်းသား မာရီယိုလို မျက်နှာပေါက်မျိုးဖြစ်ပြီး ဆံပင်ပုံစံမှာ ဘေးပတ်ပတ်လည်က တိုပြီး အလယ် တစ်နေရာတည်းကို အရှည်ထား ထားပြီး အနောက်သို့ လှန်ကာ ယိုးဒယား သားရေပင်နှင့် စုချည်ထားသည်။ ။ ထိုဆံပင်မျိုးက ချလိုက်လျှင် လည်ပင်းနားအထိ ရှည်သည့် တစောင်းပုံစံ ဆံပင်ရှည်ရှည်မျိုး ဖြစ်သည်။ ။ ဂျစ်ပစီဆန်သော်လည်း သပ်ရပ်ချောမော နုဖတ်နေသည့် မျက်နှာလေးကြောင့်မို့လား မသိ ကြည့်ကောင်းကာ ဆွဲဆောင်မှုတော့ ရှိသည်။ ။

ရေးက သူ့ကိုကြည့်နေပြီး သူက ရေးကို တစ်ချက်ပင် မော့မကြည့်ပါ။ ။ ရေး စိတ်ထဲ ခံပြင်းမိသည်။ ။ ယောက်ျားတိုင်းက ရူးနေအောင် ကြိုက်နှစ်သက်ရသည့် သူမကို သူက ဘာလို့ ကြည့်ပင် မကြည့်တာလဲ ဟု တွေးကာ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရသည်။ ။

"ကဲ ... သားနဲ့ သမီးတို့ ရင်းနှီးသွားအောင် အပေါ်ထပ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး စကားသွားပြောကြ၊ ဖေဖေတို့ လူကြီးချင်းလဲ အေးဆေး စကားပြော ကြဦးမယ်၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မိတ်ဆက်ရင်း ရင်းနှီးအောင်လုပ်၊ သွား ... သမီးက သားကို ခေါ်သွား ပေးလိုက်ပါ"

"ဟုတ်"

ရေး ရှေ့မှ ဦးဆောင်ကာ သူ့ကို အပေါ်သို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ။ အပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းဘေးရှိ ဝရံတာတွင် ရပ်ကာ လေညင်းခံရင်း နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ် နေကြသည်။ ။

အိမ်အပြင်ဘက်တွင် မိုးရိပ် မိုးငွေ့များ ရှိကာ မိုးသက်လေလေး
လည်း တိုးနေသည်။ ။

"မင်းငါ့ကို လက်ထပ်မှာ လား ဟန်ရေးသီ"

အပိုင်း ၂

ဘယ်လိုမေးခွန်းလဲ ဟု ရေး စိတ်ထဲမှ တွေးလိုက်မိကာ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

မျက်နှာလေးမှာ နုဖတ် ချောမွေ့ နေသော်လည်း နူးညံ့ချိုသာမှု တစ်စက်မှ မရှိသော မျက်နှာထားနှင့် သူက ရေးကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်လို့ နေသည်။ ။ ရေးလည်း သူ့မျက်လုံးကို တည့်တည့်ပင် စိုက်ကြည့် လိုက်သည်။ ။

"ရှင် အခု ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ"

မထင်မှတ်ထားသော မေးခွန်းကြောင့် သူဘာပြန်ဖြေရမလဲမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ငါဒီကိုလာတယ် ဆိုတာက ဘွားဘွားက အတင်းခေါ်လို့၊ ပြီးတော့ ..."

"ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် အကြောင်းအရင်းကတော့ ငါ့ကို လာရောက် တောင်းရမ်းခြင်းဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ် အောက်မှာ ပဲ ရှိတယ်"

ရေးက ဖြတ်ပြောလိုက်လျှင် သူက အဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။ ပြီးတော့မှ ပြုံးထွေထွေဖြင့် စိုက်ကြည့်သည်။ ။ အဲဒီအကြည့်ကို ရေးမကြိုက်ပါ။ အဲသလို ပြုံးထွေထွေ ပုံစံကို သိပ်မုန်းပါသည်။ ။

"အဲ့တော့ လက်ထပ်မှာ လားဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ငါဖြေစရာ မလိုတော့ဘူးလို့ ထင်တယ်။ နင်ငါ့ကို လက်မထပ်နိုင်ရင် ဒီနေရာကို ရောက်လာစရာတောင် မရှိဘူးလေ။ ငါ့လို မိန်းမမျိုးကို လက်မထပ်ချင်ဘူးလို့ တော့မလိမ်နဲ့ နော်။ ငါ့ကို လက်ထပ်ချင်လို့ တန်းစီနေတဲ့ ယောက်ျားတွေ ထဲကမှ ငါနဲ့ တူတူတန်တန် ဖြစ်တဲ့ နင့်ကိုရွေးခဲ့တာဆိုတာ သဘောပေါက်"

ပြောပြီးပြီးချင်း လှည့်ထွက် သွားသဖြင့် ဩ ဘာမှ ပြန်မပြောသာ လိုက်ချေ။

အံ့မယ် ... အံ့မယ်။ သူငါ့ကို ဘာပြောသွားတာလဲ။ ကြည့်ပါလား ဒီမိန်းမကို ကြည့်မရတာ အဲလို သူ့ကိုယ်သူ ချောတယ် လှတယ်ဆိုပြီး ဘဝင်မြင့်ပြီး မိုးမမြင် လေမမြင် ဖြစ်နေတာကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

ဒီမိန်းမကို ဩ မကြိုက်သော်လည်း မတတ်နိုင်ပါ။ ဘွားဘွားကို မလွန်ဆန်နိုင်ပါချေ။ ဒီဘဝင်မြင့်နေသည့် မိန်းမနှင့် အတူတူနေရမည့် ကိစ္စက လွယ်ကူသည် တော့ မဟုတ်။ ဖြစ်ပါ့မလားဟု တွေးကာ ပူပန်နေမိသည်။ ။ စိတ်ညစ်နေလို့ လည်း ဘာမှ မထူးတာမို့ ဩ စိတ်ကို လျှော့လိုက်ရသည်။ ။

ကိုယ့်စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး တည်ငြိမ်အောင်ပဲ စူးစိုက် ယူလိုက်သည်။ ။ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည် ဟူသော ယုံကြည်ချက်ကို အခိုင်အမာ ချလိုက်သည်။ ။

ဒီလိုဆိုတော့ နေရထိုင်ရတာ နည်းနည်းပေါ့ပါး သွားသည်။ ။ အင်း ... တစ်ကယ်တော့ စိတ်ပါပဲ။ အရာရာမှာ စိတ်ကဆောင်တယ် ဆိုတာ တ

ကယ်မှန်တယ်။ ဝမ်းနည်းတာလည်း ဒီစိတ်ပဲ၊ ပျော်ရွှင်ရတာလဲ ဒီစိတ်ပဲ
။ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ကသာ အရောင်ဆိုးနေတာ။

ဩအထဲသို့ ပြန်ဝင်လာတော့ မိန့်မိန့်ကြီး ထိုင်နေသည့် သူမကို တွေ့
လိုက်ရသည် ။ ဩ ရေး၏ အရှေ့တည့်တည့်တွင် ထိုင်လိုက်ကာ ...

"ကောင်းပြီ၊ ဆက်ပြောကြတာပေါ့၊ ကိုယ့်နာမည်က အံ့ဩအောင်၊
အသက် ပညာရေး အားလုံးကမင်းနဲ့ အတူတူပဲ၊ မင်းက ကိုယ့်ကိုသိ
လား၊ မသိလား၊ မသေချာဘူးပေါ့၊ ကိုယ်ကတော့ မင်းနဲ့ တက္ကသိုလ် တစ်
ခုတည်းမှာ အတူတူတက်ခဲ့တော့ သိနေပါတယ်"

"ဒါပေါ့ ကျော်ဟိန်းက လူတိုင်းကို မသိပေမဲ့၊ လူတိုင်းကတော့ ကျော်
ဟိန်းကို သိတယ်လေ၊ ကျောင်းတုန်းက ကျွန်မက ကျော်ကြားခဲ့သူ တစ်
ယောက်ပဲလေ၊ ဒီတော့ လူတိုင်း သိနိုင်ပါတယ်"

ဩ မျက်တောင်များကို ပင့်ကာ မျက်နှာကြတ်ကို မျက်လုံး လှန်
ကြည့်လိုက်ကာ ဟူးခနဲ လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ် လိုက်သည် ။ ဒီဘဝင်
မြင့်နေတဲ့ မိန်းမကို သူဘာမှ မပြောရဲလောက်အောင် ဖြစ်နေရသည် ။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းက နာမည်ကြီး တစ်ယောက် ဆိုတော့ ငါသိ
တာ မဆန်းပါဘူး၊ ငါက မင်းကိုလက်ထပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်တယ် ဆို
တာ ဘွားဘွားကြောင့်၊ ဒီကို လာခဲ့တယ် ဆိုတာလည်း ဘွားဘွား စိတ်
ချမ်းသာဖို့ ၊ မင်းအလှအပတွေကြောင့် ကြွေဆင်းပြီး ရောက်လာတဲ့
ကောင်လို့ မင်းထင်နေရင် မှားသွားလိမ့်မယ်၊ မင်းဘာသာ မိုးပျံနေအော
င် ချောလှနေပါစေ၊ ငါ့စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ငါ့အဘွားကြောင့်သာ မဟုတ်
ရင် မင်းလို ဘဝင်မြင့်ပြီး မာနတွေ ခေါင်ခိုက်နေတဲ့ မိန်းမကို လက်ထပ်
ဖို့ ခေါင်းညိတ်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး၊ အဲ့ဒါကိုတော့ မင်းနားလ
ည် ထားလိုက်"

"ဘာ ... "

ဘာ ဟူသော အော်သံကျယ်ကြီးက ဆောင့်ထွက် လာသောကြောင့်
ဩဇာနားကို ကမန်းကတန်း ပိတ်လိုက်ရသည်။ ။

"ဘာလို့ နင်းကန် အော်နေရတာလဲ၊ ကျွတ် ...နားတွေတော့ လေးကု
န်တော့မှာပဲ"

ရေးက စူပုပ်နေသော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းကို
တင်းတင်းစေ့ ထားမိသည်။ ။

ယောက်ျားတိုင်း နှစ်သက် စွဲလန်းရသော သူမအလှအပကို လုံးဝ
စိတ်မဝင်စားဘူးဟု ပြောလိုက်သည့် သြကို ရေး လူထူးဆန်းအဖြစ် စိုက်
ကြည့်နေမိသည်။ ။

ရှင်က အဘွားကို အရမ်းချစ်တဲ့ ပုံ၊ ဒါက ရှင့်အားနည်းချက်ပေါ့လေ
... ဟင်းဟင်း ... တွေ့ကြပြီပေါ့ အံ့သြအောင်ရယ် ...။

"ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုလည်း ကျွန်မတို့ လက်မထပ်ကြရုံပေါ့၊ ရှင်
က အခုလို ပြောပါတယ်လို့ ဖွင့်ပြောပြီး လူကြီးတွေကို အသိပေးလိုက်ရုံ
ပဲ"

ရေး အောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ ။ သြတစ်ယောက်
မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးဖြင့် ရေး နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသည်။ ။

"ဟေ့ ... မင်းအဲ့လို ပြောလို့ မရဘူးလေ၊ ဟေ့ ခဏစောင့်လေ၊ ငါစ
ကားပြောလို့ မပြီးသေးဘူး ဟေ့ ... ဟာ"

အပေါ်ထပ်မှ ဟန်ရေးသီနှင့် အံ့သြအောင်တို့ ဆင်းလာကြသည် ကို
အရင်ဆုံး မြင်လိုက်သည့် သြအဖေက ပြောသည်။ ။

"အော် ... သားတို့ သမီးတို့ တောင် ဆင်းလာကြပြီကိုး၊ မဟုတ်တော့
င် ဖေဖေက လာတက် ခေါ်တော့မလို့ "

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဖေဖေ"

"အေး ... မင်းအဘွား နှလုံးပြန်ဖောက် နေတယ်၊ ရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ်
နဲ့ ဖြစ် လာပြီး မောနေတယ်တဲ့ "

"ဗျာ ... "

ဩ အဘွားဖြစ်သူကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဖေဖေတို့ အရင်ပြန်ကြတာပေါ့၊ မင်္ဂလာကိစ္စကို နောက်တစ်ရက်မှ
ပဲ ပြောကြတာပေါ့ဗျာ"

ဦးနိုင်သတိုးက ဩကို ရှင်းပြနေရင်း ရေးတို့ ဘက်ကိုပါ ခွင့်တောင်း
လိုက်သည်။ ။

"ဟဲ့ ... သတိုး၊ နင်ကလည်း ဘာအတွက် နောက်နေ့ထပ်ချိန်းနေမှာ
လဲ၊ ငါ ချက်ချင်းကြီး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ငါ့မြေး မိန်းမယူတော့မယ် ဆို
တာကို တွေးမိလိုက်တိုင်း ပျော်လွန်းလို့ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလာတာပါ၊
ကဲ ... မြေးလေးတို့ လည်း စကားပြောပြီးကြပြီ မဟုတ်လား၊ ဘယ်လို
လဲ မင်္ဂလာပွဲကို လက်ခံကြတယ် မဟုတ်လား"

အဘွား ဒေါ်ခင်ခင်က မေးလျှင် ရေးက ...

"ဒါက ဒီလိုပါ အဘွား ..."

ဩ ချက်ချင်းပင် ရေး ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်ကာ ...

"ကျွန်တော်ကပဲ ပြောပြပါမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တိုင်ပင်ပြီးပါပြီ၊
ကျွန်တော်တို့ ဒီမင်္ဂလာပွဲကို လက်ခံပါတယ်၊ လူကြီးတွေဘက်က ဆန္ဒရှိ

မယ်ဆိုရင် ဘယ်ချိန်ဖြစ်ဖြစ် မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ။ နော်
ရေး ... ပြောပြ လိုက်လေ။"

ဩ ရေး ပုခုံးကို ဖက်လိုက်ကာ အောင့်သက်သက်နှင့် ပြုံးပြလိုက်ပြီး
သွားကို စေ့ထားလျက် ခပ်အုပ်အုပ်လေး ပြောသည်။ ။

"ဟန်ရေးသီ ... ပြောပြ လိုက်လေ၊ မြန်မြန်"

ရေး ဩကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး လူကြီးများကို ပြုံးပြကာ ပြော
သည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ သူပြောတဲ့ အတိုင်းပါပဲ"

"ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ခုခေတ် ကလေးတွေများ ရင်းနှီးကြတာ တယ်
လည်း မြန်တာကိုး"

နှစ်ဖက် လူကြီးများ ၏ မျက်နှာတွင် အပြုံးပန်းများ ဝေလျက်ရှိသည်
။

"ကဲ ... ဒါဖြင့် အဘွားတို့ ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး၊ နောက်မှ မင်္ဂလာပွဲ
ကျင်းပမယ့်နေ့ကို ရွေးကြတာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ "

ဦးမြင့်မိုရ်ထက်နှင့် ဒေါ်မြသစ်တို့ မှ နှုတ်ဆက် စကားဆို ကြလေသ
ည်။ ။

"ကဲ ... သတိုး သားရေ၊ အမေတို့ ပြန်ကြစို့"

"ဟုတ်ကဲ့ အမေ"

ဦးနိုင်သတိုးက အဘွား ဒေါ်ခင်ခင်ကို တွဲကာ ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ။

"သမီး လိုက်ပို့ ပေးလိုက်ပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

ရေး အနောက်မှ ပါလာခဲ့သည် ။ ရေး သူ့အနားသို့ ကပ်လိုက်ကာ ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည် ။

"ရှင် ခုနက ဘာလုပ်တာလဲ"

"ဘာလုပ်လို့ လဲ"

"ကျွန်မကို လက်မထပ်ချင်ဘူးဆိုပြီး မင်္ဂလာပွဲကို စီစဉ်ချင်တဲ့ အချိန် စီစဉ်လို့ ပြောတာလေ၊ တစ်ကယ်ဆို အချိန်ဆွဲထားသင့်တာ မဟုတ်ဘူး လား"

"ဘာလို့ အချိန်ဆွဲရမှာ လဲ၊ မဟုတ်လည်း ယူရမယ် ဟုတ်လည်း ယူရမယ်၊ မြန်မြန်ပဲယူယူ၊ နောက်ကျ မှ ယူယူ ဘာမှ ပြောင်းလဲသွားခြင်း မရှိဘူး"

သူ့အဖြေကို ရေး ကျေနပ်ခြင်း မရှိသော်လည်း ဘာမှ အထွန့်မတက် တော့ပါ။

"နောက်ပြီး ကျွန်မ ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်ကို မထိနဲ့ ၊ ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး"

"ထိချင်လို့ ထိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ လူကြီးတွေ ယုံအောင်လို့ လုပ်ပြရတာ၊ မင်းထက်သာတဲ့ မိန်းမတွေမှ ပုံနေအောင် ငါ့မှာ ရှိတယ်၊ သူတို့က အထိခံချင်ရုံတင် မဟုတ်ဘူး ၊ ငါသာ ဆန္ဒရှိရင် ဘာမဆို ပေးဆပ်ဖို့ အဆင်သင့် ရှိနေတဲ့ သူတွေ"

"အဲ့ဒါ ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှာ လဲ"

"ငါ့မှာ အဲ့လို ဆန္ဒမျိုး မရှိဘူးဆိုတာ ပြောပြနေတာ၊ ငါ့မှာ အဲ့လို စိတ်

မျိုး ရှိနေရင်လည်း မင်းထက်သာတဲ့ မိန်းမတွေ ပုံနေအောင် ရှိတာမို့ မင်းကို စိတ်မဝင်စားဘူး ဆိုတာ သိအောင် ပြောပြနေတာ"

"ဘာ ... နင် ... နင် ဘာစကား ပြောတယ်"

ဩ ဒေါသတွေ ဖြစ်နေသည့် ရေးကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပြီး သဘောကျစွာ ရယ်နေမိသည်။ ။

ရေး အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်ထားလိုက်ကာ သူ့ကို မးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် မျက်လုံးများ ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ။

ခြံထဲမှ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားသည့် သူတို့ ကားကို ဒေါသတကြီး ငေးကြည့်နေရင်း ကျန်ခဲ့ရသည်။ ။

"ငါနဲ့ သတို့ သားလောင်းကို စုံစမ်းကြည့်ပြီးပြီ၊ တော်တော်တော့ ချမ်းသာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက ငပွေးနော်"

မာန့်စကားကြောင့် ရေး ခေါင်းထောင်လာကာ ...

"ငပွေး ... ဟုတ်လား"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ ကောင်မလေးတွေ အများကြီးနဲ့ တွဲနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်သူလား ဆိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ရည်းစားလား ဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး၊ ဒီတိုင်း တွဲနေတာတဲ့ "

"ဒါဆို သူ့စိတ်က ဘာလဲ၊ ဘယ်လိုမျိုးလဲ"

"အင်း ... ငါ့အထင် ပြောရရင်တော့ အပျော်သက်သက်ပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ သူက နည်းနည်းတော့ ဇီဇာကြောင်တယ်၊ အသန့်အပြန့် ကြိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ သူက ဘာမှ လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ထိုင်ဖြုန်းနေတာ၊ အဆိုးဆုံးကတော့ သူနေချင်သလိုနေပြီး လုပ်ချင်တာ လုပ်တယ်၊ ခေါင်းမာတ

ယ်၊ ဇွတ်တရွတ် ဆန်တယ်၊ ဒေါသလည်း ကြီးတယ်တဲ့ ၊ ခဏခဏ ရန်ဖြစ်တတ်ပြီး ရန်ဖြစ်ရင် လက်ပါတတ်လို့ သူ့အဖေ လိုက်လျော် ရပေါင်း များ ပြီတဲ့ နော်"

"ဟွန့် ... ဘာမှ ကောင်းတာလဲ မရှိဘူး၊ စိတ်ပျက်စရာပါလား"

"အေး ဟုတ်တယ် ရေး၊ ငါနင့်ကို သူနဲ့ စိတ်မချဘူးဟာ"

မာန်က စိတ်ပူကာ ပြောနေသောကြောင့် ရေးကပို၍ စိတ်ပျက် အားငယ် လာမိသည် ။ မာန်သည် သူနှင့် ဩတို့ ကြားတွင် ရှိခဲ့ဖူးသည့် ရန်ငြိုး နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရေးကို ပြောပြရန် ပြင်လိုက်သည် ။

"ပြီးတော့ ... "

"မာန်ရေ ... အဲ့လောက်လည်း စိတ်ပူ မနေပါနဲ့ ကွယ်၊ အချိန်တန်တော့လည်း သူ့ဘာသာသူ အဆင်ပြေသွားမှာ ပါ"

ဒေါ်မြနှင်း ကော်ဖီခွက်လေး ချပေးပြီး ရေး နံဘေးတွင် ထိုင်လိုက်သည် ။ မာန်ဆက်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေ လိုက်သည် ။

"ဪ ... ဒေါ်လေး ... နေကောင်းတယ်နော်"

"အေး ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ သောက်လိုက် သားလေး၊ မုန့်လည်း စား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး"

"အင်း ... မင်းလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ ရေးအလုပ်တွေ လိုက်လုပ်ပေးရ၊ ရေးအတွက် စိတ်ပူပေးရနဲ့ မင်းအတွက်တောင် မင်းအချိန် ရှိသေးရဲ့လား"

နေရိပ်မာန် ရယ်ကြဲကြဲဖြင့် ပြုံးလိုက်ကာ ...

"မတတ်နိုင်ဘူးလေ ဒေါ်လေးရယ်၊ ကျွန်တော်က ရေးအတွက် လူဖြစ်လာတဲ့ ကောင်ပဲလေ၊ သူက မခိုင်းရင်တောင် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေတာ၊ အဲ့လို သူ့အလုပ်တွေ လိုက်လုပ်ပေးနေရတာကိုပဲ ကျေနပ်နေတာပါ"

"အင်း ... တူမလေးမှာ မင်းလို သူငယ်ချင်းကောင်း တစ်ယောက်ရှိတာ ဝမ်းသာစရာပဲ"

"မင်း သူငယ်ချင်းတောင် အိမ်ထောင်ပြုတော့မှာ နော်၊ မင်းရော ဘယ်တော့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စဉ်းစားမှာ လဲ၊ မင်းမှာ ချစ်ရတဲ့ မိန်းကလေး မရှိဘူးလား မာန်"

ကော်ဖီကို တဖူးဖူးနှင့် မှုတ်ကာ သောက်နေသည့် ရေးကို မာန် လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ ။

"ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က သူ့ကိုပိုင် ဆိုင်နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး မရှိတော့ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်"

"မင်းကလည်း စစ်မရောက်ခင် မြားကုန် နေပြန်ပါပြီ၊ ကြိုးစားရင် ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းပန်းချီပြန်ခန်း ဖွင့်ဖို့ လုပ်နေတာရော ပြီးနေပြီလား၊ ဘယ်တော့လောက် ဖွင့်မလဲ"

"ကျွန်တော် ပြင်ဆင်နေတာတော့ တော်တော်လေး ပြီးနေပါပြီ ဒေါ်လေး၊ နောက်နှစ်လလောက်ဆို ဖွင့်နိုင်မယ်လို့ တော့ မျှော်လင့် ထားပါတယ်"

"အေး ... ကြိုးစား ငါတူရေ၊ မင်းပန်းချီ လက်ရာတွေက အရမ်းကောင်းတယ်လို့ ရေးက ခဏခဏ ပြောတယ်၊ ပြခန်းဖွင့်မှ ပဲ ဒေါ်လေးလည်း လာခဲ့ဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒါနဲ့ ... မာန် ငါနင့်အဖေရဲ့ မော်ဒိုက်ကျွန်းက Hotel နဲ့ Restaurant အကြောင်းကိုလည်း ငါReview လေး ရေးချင်သေးတယ်၊ ငါလက်မထပ် ခင်လေး တစ်ခါလောက် သွားရအောင်လေ"

"အေးအေး၊ ငါခေါ်သွားမယ်၊ အော် ဒါနဲ့ မေ့နေတာ နင့်မတော် ရသေးတဲ့ ယောက္ခထီးကလည်း ငါတို့ နဲ့ လုပ်ငန်းတူပဲ၊ ရန်ကုန်မှာ လည်း ဟိုတယ်ရှိတယ်၊ မြိတ်မှာ လည်း ရှိတယ်တဲ့ ၊ အပျိုစင် သဘာဝကျွန်းစု မှာ လို့ ကြားတာပဲ"

"ဟုတ်လား ..."

"ဘာဟုတ်လားလဲ ရေးရယ်၊ မနက်ကပဲ သမီး မေမေက ပြောပြတယ်လေ၊ ကိုယ်ယူမယ့် ခင်ပွန်းနဲ့ ပတ်သက်တာ တွေတော့ သေချာမှတ်ထားသင့်တယ်လေ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်လေးရယ်၊ ရေး မနက်က စိတ်လောနေလို့ ပါ"

"ဒါဆို ငါပြန်ဦးမယ်ရေး ... မနက်ဖြန် ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ပေးမယ် ပြောထားတာ မမေ့နဲ့ ဦးနော်"

"အေး ... မမေ့ဘူး"

မာန် ပြန်သွားပြီးနောက် မေမေက ဧည့်ခန်းထဲတွင် လာထိုင်ကာ ရေးကို ဆုံးမ စကား ဆိုလေသည် ။

"ရေး ..."

"ရှင် မေမေ"

"မေမေ ပြောမယ်နော်၊ မကြာခင်မှာ သမီးက အိမ်ထောင်ရှင်မ တစ်

ယောက် ဖြစ်လာတော့မှာ ဆိုတော့ ဆင်ခြင် သင့်တာ တွေကိုလည်း ဆင်ခြင်ရမယ်"

ရေးက မေမေ ဘာကိုပြောချင်မှန်း နားမလည်သဖြင့် ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်ကာ ...

"မေမေက ဘာကိုပြောတာလဲ"

"လက်ထပ်ပြီးရင် မာန်နဲ့ အခုလို တပူးတွဲတွဲ ဖြစ်နေတာကို ဆင်ခြင်ပါ။ သိပ်ရင်းရင်းနှီးနှီးလည်း မနေပါနဲ့ တော့၊ အတူတူသွားတာ လာတာတွေလည်း ရှောင်ပါ"

ရေး မေမေ့ကို နားမလည်စွာဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်လိုက်ပြီး ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ ။

"ဘာလို့ လဲ၊ ဘာလို့ လဲ မေမေရဲ့ ၊ တစ်သက်လုံးရေးနဲ့ မာန်နဲ့ က ဒီလိုပဲ နေခဲ့ကြတာ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက် ယူဖို့ ရေးအပေါ် အရမ်းအန္တတာခံပြီး အရမ်းကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို ဘာလို့ အဆုံးရှုံးခံရမှာ လဲ၊ မာန့်ကို စွန့်လွှတ်မှ သူ့ကိုလက်ထပ်လို့ ရမယ်ဆို ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်ပစ်လိုက်ပါ"

"ဘာ ... နင် ဘာစကား ပြောလိုက်တယ် မိရေး၊ ဒါ ကလေးကစားစရာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ့ဒေါသကို မဆွနဲ့ နော်"

ပြောရင်း ဆိုရင်း လက်ပါ ပါလာသော မေမေက ရေးခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲ မြည်အောင် ခေါက်ချလိုက်လျှင် ရေး အားခနဲ အော်မိသည်။ ။

"ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားပြီး ငါပြောသလိုလုပ်"

"မသိဘူး မသိဘူး၊ မေမေ ပြောတာကို ရေးလက်မခံနိုင်ဘူး၊ ရေးသူနဲ့ပဲ တိုက်ရိုက် ဆွေးနွေးမယ်"

ရေး စိတ်ဆိုးတိုးနှင့် ပြောပြီး လှည့်ထွက် လာခဲ့သည်။ ။

"မိရေး ... ဟဲ့ မိရေး"

ဒေါ်မြသွေး သမီး ဖြစ်သူ၏ မသိတတ်မှုကြောင့် စိတ်ညစ် ရပြန်သည်

။

"မြနှင်း ... နင့်တူမကို နင်နားဝင်အောင် ပြောစမ်းပါဟယ်၊ ငါခေါင်း
တွေ ကြိမ်းတယ်"

"စိတ်ကို အေးအေးထားပါ မမမြရယ်၊ ရေးက လိမ္မာပြီးသားပါ၊
အေးအေးဆေးဆေး ပြောရင် နားဝင်မှာ ပါ၊ ကဲ လာပါ အခန်းထဲမှာ ခ
ဏ နားနေလိုက်"

"မြေးလေး၊ ဘွားဘွားတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကို ဒီလကုန်လောက် လုပ်ဖို့
စီစဉ်ထားတယ်၊ မနက်က ကောင်မလေးဘက်ကို ဖုန်းဆက် မေးတော့
သူတို့ ဘက်ကလည်း အဆင်ပြေတယ်တဲ့ "

"ဗျာ ... မမြန်လွန်းဘူးလား ဘွားဘွားရာ ="

"အော် ... မြန်မြန်ပြီးတော့ ဘွားဘွားတို့ လည်း စိတ်အေးရတာပေါ့"

"ဟုတ်တယ် သား၊ မင်းမင်္ဂလာပွဲပြီးတာနဲ့ ရန်ကုန်က ဟိုတယ်လုပ်င
န်းကို တာဝန်ယူ ဦးစီးပြီးလုပ်၊ မင်းလေးလေးက မင်းကို ကူညီလိမ့်မယ်၊
ဖေဖေကတော့ မြတ်က ဟိုတယ်ကို မင်းလေးလေးအစား တာဝန်ယူရ
မယ်"

"ဟင် ... လေးလေးက ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မင်းလေးလေးလည်း အသက်ကြီးပြီလေကွာ၊ သူလည်း ဘုရား တ
ရားလေးနဲ့ နေချင်နေပြီ၊ နားချင်ပြီလို့ ဖေဖေကို ပြောနေတာ ကြာလှပြီ၊

ဖေဖေကလည်း မင်းကို လုပ်ငန်းတွေ မလွဲပေးရသေးလို့ မင်းလေးလေး
ကို ခဏလေး စောင့်ခိုင်းထားတာ "

"ဟုတ်ကဲ့"

မြေးလေးက နောက်ဆို အိမ်ထောင်ရှင် တစ်ဦးလည်း ဖြစ် လာပြီ၊
လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ဦးဆောင်ပြီး လုပ်ကိုင်ရမယ့် သူတစ်ယောက်လည်း
ဖြစ် လာပြီဆိုတော့ အရင်ကလို နေချင်သလို နေတာတွေကို ရပ်တော့လို့
ဘွားဘွား ပြောချင်တယ်၊ အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း ကောင်မ
လေးတွေနဲ့ ဘာသံညာသံ မကြားချင်ဘူးနော် "

"ဟုတ်ကဲ့ ဘွားဘွား၊ သား အားလုံးကို ပြင်မှာ ပါ"

"အေးအေး စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ ဘွားဘွားတော့ "

တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ...

"ဟိုကောင်မလေး အခုထိ မထသေးဘူးလား၊ ဒီနေ့ မင်္ဂလာ
လက်စွပ် သွားဝယ်ရမှာ မဟုတ်လား၊ ထစမ်း အခု "

အမေ ဖြစ်သူ၏ တဗျစ်တောက်တောက် ဆူပူသံကြောင့် ရေးအိပ်ချင်
မူးတူးဖြင့် ထ လာလေသည် ။

"မေမေကလည်း အရမ်းနားပူတာပဲ၊ ထမှာ ပေါ့"

"နင်ဟာလေ၊ မနက်ဖြန် သဘက်ခါဆိုရင်ပဲ ယောက်ျား ရတော့မယ်
အခုထိ ဘယ်အရာကိုမှ လေးလေးနက်နက် မရှိဘူး၊ နင့်ကို မောင်အံ့သြ
လာခေါ်မယ် မဟုတ်ဘူး လား၊ အခုထိ အိပ်ရာက မထသေးဘူး၊ ထ
တော့ အခု၊ ရေချိုး ပြင်ဆင်တော့ "

"ကဲပါ မမမြရယ်၊ ရေးက သူ့အချိန် သူသိပါတယ် ကိုယ့်ဘာသာ အောက်မှာ အေးဆေးနေပါ၊ လာ လာ"

"နင်အဲ့လို ဝင်ဝင်ဖာနေလို့ ဒီဟာမလေးက ငါ့ကို အကြောက်အလန့် မရှိတော့ မြနှင်းရဲ့ "

"ကဲ ... လာပါ မမမြရယ်၊ စောစောစီးစီး"

ပွစိပွစိ တပျစ်တောက်တောက် လုပ်နေသည့် မေမေ့ကို ဒေါ်လေးက ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။ ။ ရေး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခေါင်းကို ကုတ်ဖွပ်စိကာ ကုတင်ပေါ်သို့ ဝန်းခနဲ ပစ်လွှဲမိသည်။ ။ ဘာမှ မတတ်နိုင်သည် မို့ ကျစ်ခနဲ စုတ်သတ်လိုက်ကာ ရေချိုး ပြင်ဆင် လိုက်တော့သည်။ ။

ကိုးနာရီ အတိတွင် ကိုယ်တော်ချောက ခြံရှေ့မှ ဟွန်းတီးကာ သူရောက်ပြီဆိုတာကို လှမ်းအသိပေးသည်။ ။ ရေးအားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေပေမဲ့ သူ့ကို စောင့်နေစေချင် သေးတာမို့ ဆင်းမလာဘဲ ကုတင်ပေါ်ထိုင်နေလိုက်သည်။ ။

"ဟဲ့ ... မိရေး ... မပြီးသေးဘူးလား၊ နင်မြန်မြန် ဆင်းလာမလား၊ ငါတက်လာ ခေါ်ရမလား"

မေမေ့ကြောင့် ရေးစိတ်တိုမိသည်။ ။ စိတ်တိုတိုနှင့် ကိုယ်ကို တွန့်လိမ်ကာ မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့လိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် မဆင်းချင် ဆင်းချင်နှင့် အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။

"ဟဲ့ ... နင့်မျက်နှာက ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်ဘူး"

ရေး နှုတ်ခမ်းကိုစုလျက် ပြောသည်။ ။

"အေး မဖြစ်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ဒီနေ့ လက်စွပ်ဝယ်တာကို အဆင်ပြေ
အောင် လုပ်ခဲ့နော်၊ ပြန်လာရင် ဘာသံ ညာသံမှ မကြားချင်ဘူး၊ အဆင်
ပြေခဲ့တယ် ဆိုတာပဲ လိုချင်တယ် ကြားလား"

"ဟုတ်"

"သွားတော့ မြန်မြန်၊ ဟိုမှာ သူများ စောင့်နေတာ အားနာဖို့ ကောင်း
တယ်"

ရေး အိမ်ဝဆီမှ ခြံထိပ်သို့ ခြေလှမ်း စိတ်စိတ်ဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း
တစ်လှမ်းချင်း ဖြေးညင်းစွာ လျှောက်နေသဖြင့် ဒေါ်မြသွေး အိမ်ထဲဝင်
ကာ ကြက်မွေးကို ဆွဲယူလာခဲ့သည်။ ။ ပြီးနောက် ပေါ်တီကို အောက်မှ နံ
ရံကို ဗြန်းဗြန်း မြည်အောင် နှစ်ချက်ဆင့်တီး လိုက်သည်။ ။

ဘာဖြစ်တာလဲဟု ရေးနောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် လက်တစ်ဖ
က်က ခါးကို ထောက်လျက် ကျန်လက်တစ်ဖက်တွင် ကြက်မွေးကိုင်ကာ
ရေးကို စူးစိုက် ကြည့်နေသည့် မေမေ့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

"နင်မြန်မြန်လျှောက်မလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ငါလာကူညီ ပေးရမလား
ဟမ် မိရေး"

ရေး ကျော တစ်ချက် တွန့်သွားကာ လက်ကာပြလျက် ...

"မကူနဲ့၊ ရေး ဘာသာ သွားလိုက်မယ်"

ဒီတော့မှ ပင် ခြံထိပ်သို့ ကဆုန်ပေါက်ကာ ပြေးလေတော့သည်။ ။ ပြီး
နောက် ကားမောင်သူ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ ဩက ရေးအဖြစ်
ကို ကြည့်ပြီး တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်နေလေသည်။ ။ ရေးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ
ဩ ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး ...

"နင်ဘာရယ်တာလဲ၊ မရယ်နဲ့ မကြိုက်ဘူး"

"အိုကေ ... မရယ်တော့ဘူး၊ ဒါဆို မောင်းပြီနော်"

ရေးမျက်စောင်းထိုးကာ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာ လှည့်ထားလိုက်သည်။ ။ ဩက The Queen စိန်ထည် လက်ဝတ်ရတနာ ပြခန်းသို့ မောင်းလာခဲ့သည်။ ။

ရတနာခန်းမကြီးမှာ ကြီးမားခမ်းနားပြီး ပစ္စည်းစုံကာ ဒီဇိုင်းမှလည်း လှပ သေသပ်၍ အရည်အသွေး ပြည့်မှီသောကြောင့် နာမည်ကြီး လက်ဝတ်ရတနာဆိုင် တစ်ခုအဖြစ် ရပ်တည်လျက် ရှိသည်။ ။ ထိုဆိုင်ကို ပိုင်ဆိုင်မှာ ရေးသူငယ်ချင်း နေရိပ်မာန်၏ မိထွေးပင် ဖြစ်သည်။ ။ မာန်အဖေက သူ့မိန်းမအတွက် ဖွင့်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ မာန်ကလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ဆိုင်ကူထိုင်ပေး တတ်သည်။ ။

"ဟယ် ... သမီးလေး ရေး ... ဘာဝယ်မလဲ ကြည့်လေ"

"ဟုတ် ... သမီးတို့ မင်္ဂလာလက်စွပ် လာဝယ်တာပါ အန်တီ"

"ဟုတ်လား၊ သားဆီကတော့ ကြားမိတယ်၊ ရေးလက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာ၊ စိတ်ကြိုက်ရွေးနော် သမီး"

"ဟုတ်၊ ဒါက ရေးလက်ထပ်မယ့် သူပါ အန်တီ၊ သူ့နာမည်က အံ့ဩအောင်တဲ့၊ မြင့်မိုရ် ဟိုတယ် လုပ်ငန်းစုက သားပါ"

"အော် ... ဟုတ်လား၊ သိတယ် သိတာပေါ့ကွယ်၊ အပျိုစင် သဘာဝ မြိတ်ကျွန်းစုမှာ လည်း မြင့်မိုရ်ဟိုတယ် ရှိတယ်လေ၊ နာမည်ကြီး အသိုင်းအဝိုင်းထဲကပဲ ဘယ်မသိပဲ ရှိပါ့မလဲ၊ ချောလိုက်တာလည်း အရမ်းပဲ၊ ထိုင်းမင်းသားလေး တစ်ယောက်နဲ့ တူနေသလိုလိုပဲ၊ ရေးတို့ ကံကောင်းလိုက်တာ၊ ဒီလို ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချော သတို့ သားမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်တာ နည်းတဲ့ ကုသိုလ်ကံလား၊ အင်းလေ ရေးတို့ ကလည်း

ဆွေကြီးမျိုးကြီးတွေ ဆိုတော့ နေနဲ့ လ ရွှေနဲ့ မြပါပဲကွယ်၊ အားကျလိုက်တာ "

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ရေးစိတ်ထဲ ကျေနပ်မိသည် ။ ဂုဏ်ယူမိသည် ။
ရေး ပုခုံးလေးမှာ မသိမသာလေး မတ်သွားကာ ခေါင်းလေးလည်း
အနည်းငယ် ထောင်လာကာ ခပ်မော့မော့ ဖြစ်လာသည် ။

ထိုစဉ်ဆိုင်ထဲသို့ မာန်ဝင်လာကာ ...

"ဟာ ... ရေး ... နင်ဘာလာ လုပ်တာလဲ"

"မင်္ဂလာ လက်စွပ် လာဝယ်တာ မာန်"

"ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ငါလိုက်ပြပေးမယ်၊ ငါရွေးပေးမယ် လာ"

"ဆောရီးနော်၊ ကိစ္စလေး တစ်ခုရှိတာ အခုမှ သတိရလို့ သွားလိုက်
ဦးမယ်၊ နောက်မှ ပြန်လာခဲ့မယ်နော်၊ ဟန်ရေးသီ ပြန်မယ်"

"နင်ကိစ္စရှိရင် နင့်ဘာသာပြန်လေ၊ ငါမပြန်ဘူး"

"မပြန်လို့ မရဘူး၊ နင်ပါ လိုက်ရမှာ " ဟု ဆိုကာ ရေး လက်ကောက်
ဝတ်မှ ဖမ်းဆွဲလိုက်ကာ ခေါ်သွားတော့သည် ။

"ဟာ ... လွှတ်နော် ငါ့ကို"
